

ת"פ 55809/01 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' סעדה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 16-01-55809 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' סעדה
תיק חיזוני: 1

בפני כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד סעדה
נאשם אימן סעדה

הכרעת דין האישום וירעת המחלוקה

1. ביום 20.1.16 הבדיקה אשתו של א.ס - חוליה סייעו המתגorder בבית אבות ושאינו מתקשר - בסימן חבלה על פניו. לאור כך נערך בירור בבית האבות בדבר מקור החבלה, ללא כל מצא. יומיים לאחר מכן, מסרה אחות מעובדות המקום כי ביום 20.1.16 הבדיקה באחד מהמטפלים מכיה את א.ס במכת אגרוף לפניו. מטפל זה הוא הנואש בפני. לאור כך, הוגש כתוב האישום שבפני והמחלוקה היא אם אכן היכה הנואש את א.ס. כנטען, אם לאו.

2. מהראיות שהובאו בפני עולה כי סדר התרחשויות הדברים אשר הוביל להגשת התלונה הוא כדלקמן.

הערה: בשלב זה יתוארו העובדות שאין עליהם חולק ובמה שטרובהה עובדות נוספות נספות המצויות במחלוקה.

(-) ביום 20.1.16 בשעות הבוקר המוקדמות, עבדו הנואש והגב' רודינה חג'אג' (להלן - "רודינה") בחדרו של א.ס ועסקו ברחיצת הדירות. בחדר זה שוהים שני דירים, א.ס וד"ר נסף, ושניהם מוגדרים כחולים סייעודים אשר אינם מתקשרים עם הסביבה.

(-) בסביבות השעה 11.00 הגיעו אשתו של א.ס לבקרו והבדיקה בסימני חבלה על פניו. אשתו של א.ס הסבנה תשומת לבה של האחות נוהא שהייתה במחלקה אותה עת (להלן - "נוהא") וזה פעל להביא את הדבר לידיתו של האח הראשי, אשר הנחה אותה לרשום "דו"ח אירוע חריג".

(-) בשעה 11.30 מילאה נוהא דו"ח אירוע חריג וציינה כי "נצפו שלושה מוקדים קטנים אדומים בחזי שמאל. לא ידועה הסיבה" (ראו ת/3). בהמשך בדקה את א.ס רופאת המקומ ד"ר פאינה סטריקוב (להלן - "הרופאה") אשר ציינה כי "למטופל לחזי שמאל 3 נגעים בגודל 3 מ"מ לא

עמוד 1

ידעו מאייה סיבה" (הטעויות במקור - יט.).

על פי הרשות בת/3, הנאשם רודינה נכח בועת הבירור.

(-) ביום 22.1.16 ספירה רודינה לנואה כי ביום 20.1.16 הבדיקה בנאש מכה את א.ס באגרוף. בשלב זה הוגשה תלונה במשטרת מכאן כתוב האישום.

.3. כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט, אין מחלוקת שהוא עבד עם רודינה ביום 20.1.16 בחדרו של א.ס. עם זאת, טענותיו היא שכבר בשעה 07.00 הבחן בסימן על פניו של א.ס ואף הביא את הדבר לידייטה של רודינה. הנאשם טוען גם שלאחר שיטים לקלח ולהלבש את א.ס. דיווח על אודוט החבלות שבפניו לאחות נהא "כי חיבים לדוח על כל דבר בגוף". מילא אףו שגרסת הנאשם היא שעודותה של רודינה היא שקרית ובבחינת עלילת שוא. כאן המקום לציין כי במהלך הבירור שערך בית האבות עלתה בתחילת האפשרות שהחבלה מקורה מגילוח ולכן הובאה על ידי המאשימה חוות דעת מטעם המרכז לאומי לרפואה משפטית ביחס לאפשרות זו. יש להזכיר כי אין מדובר בטענה עובדתית של הנאשם והוא אכן טוען שכך אכן נגרמה החבלה. טענותו במשפט הייתה שבמהלך בירור המקורה בבית האבות, הועלתה על ידי הוצאות האפשרות שכך אכן קרה.

.4. טענת הנאשם כי הבחן בסימני החבלה על פניו של א.ס כבר בשעה 07.00 ואף הביא את הדבר לידייטה של רודינה, מצמצמת מאוד את וריאת המחלוקת. לאור גרסה זו אין צורך לתור אחר אפשרות שמא החבלה מקורה באירוע שהתרחש לאחר שהשנים סיימו לטפל בא.ס, שכן הנאשם עצמו אינו טוען כך, אלא טוען שהחבלה כבר הייתה על פניו של א.ס בשעות הבוקר (ראו למשל דבריו בעמ' 52, בש' 25 ; בעמ' 53, בש' 20). לאור כך, נקודת הזמן הרלוונטי היא המועד בו טיפול השניים בא.ס, כאשר מוסכם על הצדדים שבמהלך הטיפול היה כבר א.ס חבול (בין לפי גרסת הנאשם שכך מצא אותו ובין לפי גרסת רודינה שהבדיקה בחבלה לאחר שהנאשם היכא אותו). ודוק: המאשימה הביאה לעדות שני עובדים שהבחינו בא.ס במהלך הלילה שבין יום 19.1.16 ליום 20.1.16. מעודם עליה כי הגם שטיפולו בו הם לא הבחינו בכל חבלה כלשהו על פניו. הראשון הוא מטפל שהחליף לא.ס טיפול בשעה 01.30 ולא ראה אותו שוב. השנייה היא אחות שבדקה את מצבו בשעה 05.30 לפנות בוקר ולא הבדיקה לטענתה בחבלה כלשהו על פניו.ברי שיכל שיינטןאמין מלא בעדות זו, מתחייבת המסקנה שהסבירות שא.ס נחבל בפרק בחבלה כלשהו על פניו. אני שיכל שיינטןאמין מלא בעדות זו, מתחייבת המסקנה שהסבירות שא.ס נחבל בפרק הזמן הקצר שבין 05.30 ועד השעה 07.00 אינה ממשית והדבר משליך מבון על היכולת לקבל את גרסת הנאשם שהבחן בחבלה כבר בשעה 07.00 לפני שהחל לטפל בא.ס. ואולם, אני סבור שנכון לקבוע על בסיס עדויות אלו בלבד, ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, כי א.ס אכן לא היה חבול עד השעה 05.30. הטעם לכך הוא שאיני משוכנע שהאחות שבדקה בשעה זו את מצבו השтан בשקיית הקטטר וכן ערכה בדיקה "שהוא נושם וחוי" יכולת להיעיד בצורה ברורה והחלטית כי הוא לא היה חבול בפנוי. לא הובאו בפנוי נתונים אם א.ס ישן אותה עת על הצד או בצד ההפוך המוקדמת ואני סבור שנכון לסמן על מפגש קצר זה לצורק קביעה שלא היה על פניו של א.ס חבלות אותה עת. רק שלהוסיף כי האחות ציינה כי היא סובלת מליקוי בראיה ולכן נאלצת להתקrab כדי לראות. אני מסכים שיש לראות בעדות זו כראיה רק שהאחות לא הבדיקה בחבלה ואולם, אני סבור שנכון לקבוע בשל כך בלבד כממצא עובדתי, שכן לא הייתה על פניו של א.ס חבלה בשלב זה. מסקנה דומה יש להסיק מעדותו של המטפל שהבחן בא.ס בשעה 01.30. לא ניתן להסיק מעדות זו כי אכן לא הייתה חבלה על פניו של א.ס אלא לכל היותר כי המטפל

לא הבחן בה, שכן תנאי הבדיקה ושעת בלילה המאוחרת, מאפשרים שהחבלה הייתה אך המטפל לא הבחן בה.

אפnea אףao לבחן את ראיות המשימה, על בסיס הנחות מוצא אלו.

דין והכרעה

5. בריח התיכון בראיות המשימה הוא עדותה של רודינה. מדובר לפי הטענה בעדת ראייה אשר הבחינה בנאשם מכיה את א.ס. לכרי מתחזקים הממצאים החבלתיים שנמצאו על פניו של א.ס ביום 20.1.16 ועדתו של ד"ר חן קוגל, מנהל המרכז הלאומי לרפואה משפטית (להלן - "ד"ר קוגל" או "המומחה"). אפתח בתיאור הממצאים הרפואיים וחווות הדעת הרפואיות שהוגשו.

הממצאים הרפואיים וחווות הדעת הרפואיות

6. הממצאים החבלתיים אשר נצפו ביום 20.1.16 (שהוא לפי טענת רודינה יום האירוע) תועדו בת/3. כאן המקום לציין כי במהלך שמייעת הראיות התבגר כו התמונה ת/2 לא צולמה על ידי האחות נוהא ביום 20.1.16 כפי שטענה (בעמ' 20) אלא על ידי אשתו של א.ס ביום 21.1.16 (בעמ' 33; ת/12). תמונה זו מתעדת אפוא את מצבו של א.ס ביום שלמחרת האירוע הנטען ולא קיימת בפני תמונה של המצב ביום האירוע. כמו כן יש להזכיר שת/3 כולל פירוט בדבר החבלה כפי שנצפתה על ידי רופאת המקומם ביום 20.1.16 בלבד. בעדותה בבית המשפט מסרה הרופאה כי למחרת היום נצפו גם סימנים כחולים מתחת לנגעים ולגלאד שראתה ביום הקודם (הכוונה לגלאד דם שמקורו בدم שנקרש). עדות זו توأمמת את הנצפה בתמונה ת/2 שכאמור צולמה למחרת היום - 21.1.16. ניתן לתמונה כיצד זה אין דו"ח רפואי בדבר מצבו של א.ס ביום 21.1.16 ולאחר מכן, אך דומה שאין קושי לקבוע שאכן למחרת הופיעו סימנים אלו וזאת על סמך התמונה ת/2 אל מול המצב המתואר בת/3 ביום ליום 20.1.16. ניתן אפוא לסכם ולומר כי ביום 20.1.16 לא היו על פניו של א.ס סימנים כחולים אלא רק גלאד ("נגעים" כלשונה של הרופאה בת/3).

7. על סמך ממצאים אלו, ערך ד"ר קוגל שתי חוות דעת. חוות דעת ראשונה הוגשה על בסיס נתוני היסוד הבאים:

(-) מדובר באדם חסר ישע שאינו מסוגל לספר את שאירע לו;

(-) קיימת מטפלת הטוענת שהבחינה במטפל אחר מכיה את המטפל וכי הנאשם מכחיש

הטענה;

(-) בתחילת נצפו על ידי רופאת המקומם שלושה פצעים קטנים עם קצת גלאד ללא נפיחות ולא סימנים כחולים וכן היא סקרה שמדובר בפצעים ממוכנת גילוח;

(-) למחרת ראתה הרופאה שהופיע גם סימן כחול במיוקם נמור מיתר הפצעים. סימן זה גדל בימים הבאים.

בפני ד"ר קוגל הונחו המסמכים הבאים: דוח אירוע חריג (ת/3) הכלול בדיקת אחיות רופאה וכן צילום של החבלה (ת/2) לרבות בקובץ דיגיטלי.

8. מסקנותו של ד"ר קוגל בחווות דעתו הראשונה הייתה שהכתמים הסגולים והכחולים מתישבים עם שף עור ותת עור (בהתקאה) שנגרם בשל קריית כל' דם בתוך שכבת העור ומתתקתיו. חיזוק למסקנה זומצא ד"ר קוגל במצאי הרופאה לפיהם הכתם הכחול (שהוא שף דם תת עור) הופיע בשלב מאוחר יותר, שכן מצא זה מתישב עם קצב התפשטות כל' דם עמוק הרקמה. לאור כך נקבע כי הממצאים מתישבים עם מגנון של חבלה קהה "ככל הנראה שירה (כגון מכיה)". ד"ר קוגל ציין כי ניתן לשלוול אפשרות שהחבלה נגרמה ממוכנת גילוח, שכן לא סביר שבאופן זה יפגעו רקמות תחת עוריות, אלא דווקא מצופה שתגרם פגעה של שכבת העור השטחית. בחווות דעת זו ציין כי לא ניתן היה להבחין בפגיעה בעור אך הדבר לא נשלל שכן רופאת המקומ ציינה שהבחינה בלבד, מה שמחייב פגעה ברקמה השטחית. עם זאת, ציין כי אף בהנחה ששכבת העור השטחית נפגעה (כלומר קיומו של פצע), אין זה אפשרי שהחבלה נגרמה ממוכנת גילוח בשל הפגיעה בכל' הדם העמוקים (הערה: הכוונה כמובן שלא אפשרי שהפגיעה נגרמה בשימוש רגיל במוכנת גילוח להבדיל ממכה באמצעותה שהיא מגנון חבלה קהה).

9. כפי צוין לעיל, במהלך שמייעת הראיות התבerrer כי במכשיר הטלפון של אשתו של א.ס. קיים הקובץ המקורי של התמונה ת/2. לאור כך, הועברה התמונה לד"ר קוגל אשר הגיע לתוספת לחווות הדעת. בחווות דעת זו צוין כי איות התמונה המשופרת מדגימה טוב יותר שאכן מדובר בשפכי דם תת ותוך עוריים. כן צוין שניתן לראות בתמונה זו הימצאות גלד המעיד על פגעה בשלמות העור (כלומר פצע). צוין כי חבלה זו (הפצע שהביא לקיום גלד) יכולה להיגרם מסcin גילוח, אך גם מחבלה קהה. עוד צוין כי קרוב לוודאי ששפכי הדם התת והתוך עוריים נגרמו באותו מגנון חבלה שגרם גם לפצע בעור, וכי לאור כך ששפכי הדם יכולים להיגרם רק מחבלה קהה, אז גם הגלד (כלומר פצעת העור) נגרם מאותה חבלה, שכאמור אינה יכולה להיות מגילוח.

10. בחקירהו בבית המשפט שב ד"ר קוגל על עמדתו לפיה מדובר במגנון של חבלה שלא יכול היה להיגרם מ吉利וח, שכן אחרת לא היו נגרמים שפכי דם פנימיים. בהקשר לכך צוין כי מקורו באותו מגנון חבלה בשל מיקומם הזהה של הממצאים והאפשרות שהחבלה קהה תגרום גם לקרויה של העור החיצוני בשל העובדה שהעור פוגש בעצם הלתי ונחבל. ביחס לגורם החבטה, צוין ד"ר קוגל שאינו יכול לומר בוודאות שמדובר באגרוף, אם כי צוין שלא ניתן גם לשלוול זאת. בעניין זה צוין המומחה כי לו היה מדובר באגרוף היה מצופה לחבלה גדולה יותר, אך מדובר בדקיםות שמעבר ליכולתו לחווות בעניין דעתה. לשאלת נספתח צוין המומחה כי מדובר בעצמה המקבילה לדעתו לסתירה. עוד צוין המומחה כי לפי צורת החבלות ומיקומן "זה יכול להתאים לאכבעות".

11. הסגנון לא חלק בסיקומיו על מסקנותיו של ד"ר קוגל ואף הדגיש את קביעותו לפיה מהות החבלה מתישבת יותר עם סטירה מאשר עם אגרוף. ממליא שלא הובאה חוות דעת נגדית. לאחר עיון בשתי חוות הדעת שהגיש ד"ר קוגל ובעדותו בבית המשפט, אני מקבל את ממצאיו ונותן בהם אמון. חוות דעתנו נשענה על נתונים עובדיים ברורים

ונכונים המקובלים על ההגנה. חוות הדעת הראשונה הייתה זהירה, מקום בו הטעונה לא הייתה ברורה דיה, והחלטת יותר לאחר שהוצאה בפני המומחה תמונה באיכות משופרת. יש בכך למד על זירות בקביעת מצאים והסתמוכות על עובדות ברורות בלבד. מכאן שיש להעניק למסקנות חוות הדעת מהימנות גבוהה. כמו כן, המסוקנות שנקבעו בחוות הדעת היו הגיונית, מנומקות היבט וכאמור ההגנה לא חלקה עליהם כלל.

12. ניתן אףוא לסכם את מצאי חוות הדעת כך: א.ס נפגע מחלבה קהה באופן המתישב עם אגרוף או סטריה, אך בעצם שaina גבואה ומקבילה לסתירה. צורת החבלות ומיקומן מתישבים עם אפשרות שהן נגרמו בשל מגש אצבעות כף יד עם עצם החלví. ביום 16.1.20. נצפו על פניו של א.ס שלושה נגעים עם גלד. בהמשך נצפו גם שפכי דם, תחילת סגולים ולאחר מכן כחולים. כל הממצאים מקורים באותה חבלה.

בחינת יתר הריאות

13. כאמור, הראייה המרכזית בראיות המאשימה היא עדותה של רודינה. רודינה תיארה בבית המשפט כי לפני האירוע היו יחסיה עם הנאשם טובים. הנאשם אישר שלא היה ביניהם כל סכוך לפני האירוע וכי הם היו ביחסים טובים (בעמ' 52, בש' 1). המאשימה סבורה כי היעדרו של סכוך מסיר חשש כי מדובר בעדות שקרית. אך היעדרו של מניע ממשי לעיליה עשוי לחזק את מהימנות גרסתו של עד (ע"פ 4930/07 טולדו נ' מדינת ישראל (10.12.09), פסקה 25) ואולם איןני סבור שנקון בנסיבות ענייננו לצאת מנקודת הנחה שכזו. אדרבה, מתחייבת זירות הרבה בבדיקה עדותה של רודינה. ראשית, לעולם יתכן ולאדם מנייע נסתר שהנאשם אינו מודע לו ומשכך נקבע לא אחת כי לא מוטלת על נאשם החובה לספק מניע אפשרי המסביר מדוע מבקש עד פלוני להעליל עליו (ראו למשל ע"פ 11/7653 ידע נ' מדינת ישראל (26.7.12), פסקה 37). אך, הנאשם לא ידע להצביע על מנייע אפשרי בגין ביקשה רודינה להעליל עליו עלילת שואו, ובשפה רפה טען כי אפשר והאח הראשי מורה ביקש ממנו לעשות זאת. רודינה הכחישה מכל וכל אפשרות זו והנאשם לא השлик את יהבו על טיעון זה. מניע אפשרי זה אכן אינו בעל עצמה ממשית ولو בשל כך שרודינה פוטרה על ידי מורה זמן קצר לאחר האירוע. הדעת נותנת שלו היה מדובר בקונניה בין השנים, היה מקומה בעבודה מובטח לתקופה ארוכה והוא לא הייתה מפוטרת על ידו מחדש מכך. בכל מקרה, כאמור הנאשם לא מicked את טיעומו על בסיס מנייע זה, אלא רק "ירה באוויר" וברור שאינו רואה בכך חולשה של קו ההגנה שלו, שכן מילא אין עליו להצביע על מנייע. لكن קרישא של מנייע אפשרי (הambilוט על השערה) אינו בעל משקל עצמאי.

14. עם זאת, חוות עדותה של רודינה היא העדות夷היחידה שהובאה לפנינו, ובהנתן גרסת הנאשם לפיה החבלה כבר הייתה כאשר טיפולו השניים בא.ס, ראוי לדעתו לבחון את עדותה של רודינה, גם על רקע זווית ראייה אחרת, חרף העובדה שהנאשם לא טען בכך כיון זה. כוונתי היא אין לשוכן שא.ס היה באחריותם של השניים בשעות הבוקר והוא יצא "מחזקתם" כאשר על פניו חבלה (בין לפי גרסת הנאשם כי החבלה הייתה עוד קודם ובין לפי גרסת רודינה שהביקורת בדם מיד לאחר שהנאשם היכא את א.ס). מצב דברים זה - בו מדובר "במשחק סיום אפס" (הינו שאחד משנהם עלול להימצא "החשוד המדי" לחבלה זו לאחר שהתגלתה בהמשך היום על ידי אשטו של א.ס) - מחייב זירות הרבה טרם קביעה שמדובר בעודה אובייקטיבית לחלוון הנעדרת כל אינטרס בנושא. במקרים אחרות, גם אם אין סיבה סבירה לחשב שרודינה היא שגרמה לחבלה (ואכן אין סיבה לחשב כך על פי חומר הריאות שבפני), אין

להתעלם מאפשרות רודיננה החלטה לטען שהנאשם הוא שהכח את א.ס - על אף שלא כך היו פניו הדברים - וזאת על מנת להסיר חשד אפשרי ממנו. על אף שמדובר בתרחיש שיש שכנוו דמיוני, הרוי שבשים לב לכך שמדובר בעדות ראה של עדות בודדת ולאור גרסת הנאשם, ראוי להעלותו מיזמתו ולדרוש כי על מנת שיינטן אמון מלא בעדותה יש להסיר חשש מהלב שהוא מונעת מסיבה זו.

15. וכעת לבחינת העדות. רודיננה תיארה כי עבדה ביום האירוע עם הנאשם בחדרו של א.ס. בשלב מסוים, עת עסקה בKİLOWHO של מטופל אחר, היא יצאה לרגע מהחדר וכשפתחה את הדלת הבדיקה בגיןיהם מכח את א.ס. במכת אגרוף לפניו. לשאלתה מדוע עשה כן השיב לה הנאשם כי א.ס "נתן לו אגרוף בעין" וכן אמר לה "וואי תפסת אותה". לאחר מכן הבדיקה רודיננה בנקודות דם על פניו של א.ס. עם זאת, היא לא דיווחה על כך לאיש המשיכה בעבודתה כסדרה, קילחה והלבישה את א.ס. ההסביר שמסירה רודיננה לשתקתה הוא שבאותו יום נערך במחלקה מסיבת ים הולנד למנהל והוא חשש להפריע לשמחה. ביחס ליום המחרת מסירה העודה כי הייתה בחופש ולכן דיווחה מיד כאשר הגיעו למחלקה ביום שלישי.

16. כידוע, עדותו של עד נבחנת מבחינה פנימית וחיצונית כאחד. על בית המשפט להשתכנע כי העדות היא בעלתי הגיון פנימי ברור וכי ניכרים בעדותו אותן אמת. בנוסף יש לבחון את האופן בו משלבת העדות עם יתר הראיות, שמא בבדיקה חיצונית זו מביאה לשחרף עמידה של העדות בבחן "הפנימי" אין די בה לצורך בסיס מסקנה מרישה. על אופן בבדיקה זו כאמור כי "הבדיקה הפנימית" של העדויות נזונה מהתרשומות מהעדים ומסימני האמת המתגלים במהלך עדותם. 'הבדיקה החיצונית', נעשית באמצעות העמדת העדויות מול מערך הנתונים האובייקטיבי, וזה תהליך ניתוח הגיוני, הניזון משלב ישר ומנסיוון חיים" (ע"א 1516/92, **מרימ לוי נ' חיג'אדי** פ"ד נה (4) 730, 748). לבחינה זו אפנה מיד.

17. עדותה של רודיננה הותירה בי רושם חיובי. העודה העידה בצורה שוטפת וברורה. לא התרשםתי שהיא מנסה להעצים את עדותה, כמו גם שלא התרשםתי מלהיטות יתר להפליל את הנאשם. אדרבה, ניכר היה דווקא שהמעמד אינו נוח עבורה, אך מצד זאת היא הייתה חדורת אמונה בחובתה לספר את שרטטה. במהלך העדות, לא אחת הישירה העודה מבטה כלפי הנאשם ושבה על גרטסה לפיה הוא הכה את א.ס. התרשםתי במהלך רגעים אלו (כמו גם באחרים) מכך שהעודה אומרת אמת. בכך יש להוסיף כי עדותה של רודיננה לא הייתה לאקוונית וטכנית, אלא מלאת פרטים ותיאורים כאמור עדויות על אודוט אירובי אמת. כך, בעודתמה תיארה רודיננה כי בעת האירוע עסק הנאשם בהכנותו של א.ס למקרה, אשר היה אותה עת עירום ולא טיטול. מיד לאחר שהבדיקה בגיןיהם מכח את א.ס הוא פלט "וואי איך תפסת אותה" והסביר את התנהגווטו בכך שהמטופל היכה אותו קודם לכן בעין. כמו כן תיארה העודה כי לאחר שהתוכחה עם הנאשם על רקע התנהגווטו כאמור, הוא הגיב באופן בוטה ואמר "הוא יתן לי למה ? שילך לאשתי שהוא בגדי בו" (הערה: סימני השאלה הוספו על ידי ואני קיימים בפרוטוקול אך אין אגרוף ? למה ? שילך לאשתי שהוא בגדי בו) התיאור זה מוסיף לרושם החובי שהותירה בי עדותה של רודיננה כאמור הדברים על ידי העודה, ככלומר בלשון שלאלה). תיאור זה מוסיף לרושם החובי שהותירה בי עדותה של רודיננה והוא לא רק מעניק נופח של אמת לעדות, על ידי תיאור פרטים רבים, אלא מדובר בפרטים שיש בהם להקנות אמינות לסיפור ובמיוחד הדברים שצינית העודה בגיןיהם אמר עת "נתפס על חם". דברים אלו מתישבים היטב עם התנהגווטו של מי שנתפס בכך וambil להסביר את מעשיו ולהצדיקם. לו ביקשה רודיננה להעליל על הנאשם על יחס לו אירוע שלא היה ולא נברא, לא סביר בעיני שהיתה מתארת תגובה של הנאשם שיש בה ממשם הסבר (והצדקה בעינו) לאלימות שהפגין כלפי המטופל. דיאלוג זה, בו מסביר לה הנאשם כי היכה את א.ס בשל כך שהוא היכה אותו

קודם, מעניק לסייע אמינות של ממש.

18. בכך יש להוסיף כי בשלב מסוים בעימות קמה רודינה והדגימה כיצד הנאשם היכה את א.ס. בתגובה תיאר הנאשם אירוע בו "הлечתי להביא ספוג ... אז הוא...הסתובב, מכח אחד הסתובב. אז אני הлечתי וסובבתי אותו מידיו שלא פול... זה מה שקרה" (ת/ב, בעמ' 6). מדובר בגרסה שיש בה משום ניסיון להסביר כי מה שראתה רודינה כלימות, לא היה אלא ניסיון מהיר למונע את נפילתו של א.ס. מהמיטה. הנאשם לא פיתח גרסה זו בהמשך העימות וגם בעדוותם בבית המשפט לא חזר עליה ונראה כי מדובר היה ברגע בו חש קושי בעימות וביקש לספק גרסה עובדתית תמיימת המתיחסת עם עיקרי גרסתה של רודינה, אך שיראה שהיא טועה בפרשנות לדברים שראתה. הדברים אלו, ובויתו שנאמרו, מחזיקים את גרסתה של רודינה ויש בהם לעדید על תחושת אשמה של הנאשם וניסיון להציג את מעשיו כבעלי אופי תמים ולא אלים.

19. סיכומו של דבר, עדותה של רודינה הותירה בי רושם חיובי. עם זאת, בעדוותה נתגלו מספר סתירות וקשיים, אשר ראוי לתת עליהם את הדעת והכל בשים לב למרכזיותה של העדות והויה העדות היחידה הקיימת. בכך אפנה CUT.

20. **אגרוף או סטירה?** - הנאשם טוען כי יש לראות במסקנתו של ד"ר קוגל כשלולת את האפשרות שמדובר באגרוף ומכאן שאין ליתן אמון בגרסתה של רודינה שטענה שראתה אגרוף דווקא. אינני סבור שיש מקום למסקנה נחרצת זו. ד"ר קוגל לא שלל אפשרות שהחבלה מקורה באגרוף, אלא ציין שלדעתו עצמת המכחה הייתה נמוכה ומתיחסבת יותר עם עצמה של סטירה מאשר עם אגרוף. מסקנה זו אינה מצדיקה קביעה שעמדותה של רודינה שקרית או בלתי אפשרית. מדובר באירוע מהיר ומפתיע (אם התרחש) ואין "لتפס" את העדה במילה "אגרוף" כמתארת בהכרח מכחה עצומתית של מתאגרף. אפשר ומדובר היה במכחה עצמה חלה יחסית ואפשר גם שהמכחה הייתה בזווית צזו שפיגועתה הרעה הייתה פחותה. החשוב עבini הוא שההמוםחה ציין כי מיקום החבלות ומספרן מתיחסים עם האפשרות שנגרכמו מחבלת הקשורה בכף יד, ובלשונו "זה יכול להתאים לאצבעות". פרט זה מחזק את עדותה של רודינה ומתיישב אותה היטב. העובדה שעצמת המכחה אינה גבוהה, אינה פוגעת בעדוותה באופן ממשי. ראו:

"נסיון החיים מלמד כי בתאור של אירוע מסוים עשויות להתקבל מפי העדים להתרחשו או אף מן המעורבים בו עדויות שאין תואמות בהכרח זו את זו בכל-tag ותו, ביחיד כאשר האירוע מתרחש כהרף עין... אם שוכנע בית המשפט כי מדובר בעדים מהימנים ובעודות שאינה מוטה ובמקרה זה רשיי בית המשפט לנסות ולדלות מtower את העדויות תשתיית עובדתית אשר תשתלב לכדי מארג ראייתי כולל ותאה מוצקה דיה לשמש בסיס למצאים ולמסקנות בהכרעת הדין, על אף חוסר ההתאמה או אי הדוק בפרט זה או אחר." (ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושרי כhn (19.9.07)).

21. **היכן הייתה רודינה בעת שהבחינה במכה ?** - בעדוותה הראשית מסרה רודינה כי עת קילחה את המטופל الآخر יצאה לרגע מהחדר בו שהה א.ס. וכאשר שבה, הבדיקה בנאשם מכחה אותו. לשאלת ב"כ המאשימים השיבה כי אינה זוכרת מדויק צאה מהחדר ויתכן שהיא זה על מנת לקחת בגדים. עם זאת, בחקירה הנגדית טענה כי המטופל

האחר היה כבר "אחרי מחלוקת לבוש" והיא יצא על מנת לחתת כביסה. תשובה זו ניתנה לאחר שהסנגור עימת אותה עם הנוהל לפיו אסור לעזוב מטופל לבדוק בחלוקת ובכך הוא ביקש להראות שלא סביר שיצאה להbia בגדים למטופל (ומובן כי "להוצאה כביסה" זו תשובה שונה). יצוין כי בעת העימות אשר התרחש ימים ספורים לאחר עודתה במשטרה, מסרה רודינה מיזמתה כי אינה זוכרת אם הבדיקה באירוע נכנסת לחדר מבוחץ או מתוך המחלוקת (ת/ב', בעמ' 6).

22. נושא זה אכן מצב קושי מסוים. ההגion אומר שרודינה הייתה צריכה לזכור בעת העימות הicon עמדה כאשר הבדיקה מכאה את א.ס. ומה עשתה אותה עת, הינו האם יצא מהחלוקת לחדר המטופלים, או שהוא נכנסה לחדר לאחר שפינתה כביסה. יש לזכור שהעימות היה ימים ספורים לאחר האירוע ולאור כך יש קושי לקבל שלא זכרה פרט זה. יצוין שלא הובאו בפני ראיות ברורות באשר להבדל שבין כניסה לחדר מהחלוקת, לבין כניסה לאחר פינוי כביסה. אפשר שמדובר בדלתות סמוכות ואפשר שפינוי הכביסה אינו כרוך כלל ביציאה מהחדר ועל כן הדברים יכולים "להתמזג" בתוך העשייה היום יומיית. נושאים אלו לא הוברו דיים והנטל להקנות את עוקצת של "בעיית זיכרון" זו מוטל על המאשימה שלא עמדה בו. לאור כך, מדובר בקושי שיש להbia בחשבון.

23. **השינוי בדיווח וסבירתו** - רודינה לא דיווחה ביום האירוע לממונים עליה על שראוי עינה לשיטתה. היא עשתה כן רק לאחר יומיים. העודה מסכימה שהיא עלייה לדוח מיד לאחר האירוע וכי השינוי בדיווח מצב קושי. הכלל הוא כי עדות כבושא ערוכה ומשקלת מועטים ביותר, משום שהקובש עדותו חשוד מטבע הדברים על אמיתיותה. זאת, כל עוד אין בכך הסבר ממשכנע על שום מה נקבעה העדות ומדובר החילט לחופשה. רק אם "ניתן הסבר לגילוי הדברים באחור זמן, והסביר זה כמתקין על הדעת, שוב אין לייחס חשיבות יתר לאיחור כשהוא לעצמו" (ע"פ 202/202 **פרק ג. היוזץ המשפטי לממשלה פ"ד י"א 681, 677**).

24. עדותה בבית המשפט מסרה רודינה כי לא דיווחה ביום האירוע בשל מסיבות יום הולדת שהיא אותה אותו יום למנהל המקום וכי למחמת היותה בחופשה. רק לאחר ששבה לעבודה ביום שני דיווחה על האירוע. מנגד, עדותה הראשונה במשטרה (נ/1) מסרה רודינה כי לא דיווחה על האירוע ביום האירוע כי לא ראיית סימן על פניו של א.ס. כאמור, גרסה זו אינה הגרצה בה מחזקקה רודינה כiem. יתרה מזו, ביום טעונה היא שבעת האירוע דזוקא כן הבדיקה בסימני דם על פניו של א.ס כפי שגם טענה בגרסתה השנייה במשטרה (נ/2).

25. כך יש להוסיף כי רודינה לא רק שלא דיווחה ביום האירוע על כך שראתה את הנואם מכאה את א.ס, אלא שהיא נכחה כאשר אשתו של א.ס הבדיקה בחבלת וביקשה לדעת כיצד אירעה, ועודין החרישה. עובדה זו עלולה מת/3 (דו"ח אירוע חריג) ומועדותה של האחות נואה אשר העידה כי רודינה נכחה בעת שהרופאה בדקה את א.ס ולא אמרה לאיש כי ראתה את הנואם מכאה אותו זמן קצר קודם לכן.

26. השינוי בדיווח על האירוע מצב קושי לא מבוטל ביחס לאופן בו יש לבחון את עדותה של רודינה. שתי הסיבות שמסירה רודינה לשינוי בדיווח אין משכנעות במוחך. הוסף לכך כי היא שינתה את גרסתה בנושא ומסירה הסבר אחד בעודותה הראשונה במשטרה והסביר אחר בגרסה השנייה והקושי מתעצם. כך יש להוסיף כאמור, שהיא המשיכה להחריש גם כאשר החבלה התגלתה ונעשו ניסיונות לברר את הסיבה לכך, ומדובר אףוא בהסתירה והטעיה

ממש ולא רק באירוע.

27. עם זאת, כאמור, עדותה של רודינה הייתה אמינה בעני באופן כללי והתרשם בכך כאמור, שהיא אינה מסה להפליל את הנאשם או למסור עדות שאינה נcona על מנת לפגוע בו. דעתך היא, שסביר ביותר שרודינה לא הצליחה ביום האירוע לגייס כוחות נפש ולדוח על חבר לעובודה שכשל והוא הצליחה לעשות כן רק לאחר פרק זמן מסוים וכאשר הוא לא נכח בעובודה (ראו עדותו על כך שהיא ביום חופש ביום שלישי). במהלך עדותה היא מסרה לא אחת כי האירוע הציב אותה בפני דילמה קשה. מחד גיסא מדובר היה בחבר לעובודה עמו היו לה יחסים טובים, ומайдך גיסא היא חשה חובה כלפי מקום עבודתה לדוח על מעשי ("אני נשפטתי מבפנים למה שתקתי", לא היה לי נעים מכך גורם... לא אכפת לי איזה עונש יקבל העיקר המџפון שלי נקי"; "הרגשה לא נעימה להיות במצב זהה זה בכלל לא נעים במיוחד שהאדם שאתה נמצא איתו חברים מאוד טובים"). יש להבין את התנהוגותה על רקע מערכת נסיבות זו ובכאן שאיינני סבור שיש לראות בשיהו זה כפוגם במשקל שיש לתת לעודותה וזאת בהינתן הסבר סביר. כאמור, ממשuatות השיהוי אמרה להיבחן על רקע האפשרות שמדובר בעדות שקרית. דומה שאם מדובר היה בעדות שקר ובנישׂון ליחס לנאים חבלה שלא הוא שגרם לה (לרבבות כאמור על מנת למנוע מהחשד לפול עליה כפי שצווין לעיל) סביר שהיא הייתה נוקטת פעולה כבר באותו יום. מכאן, שלאור מכלול הנימוקים שפורטו לעיל, אין לראות בשיהו כשלעצמם כפוגם בעודותה.

28. אף הסתיירות שתוארו לעיל אין מביאות למסקנה שאין ליתן אמון בעודותה והן ניתנות להסביר, גם אם לא מושלם. רודינה אכן טענה בעודותה הראשונה במשפטה שלא הבדיקה בסימן ולכן לא דיווחה, אך היא הסבירה בעודותה השנייה כי מדובר היה בסימן קטן והוא לא דיווחה בשל מסיבות يوم ההולדת של המנהל. ברוי שאין מדובר בנימוק משכנע שלא לדוח, שכן חובת הדיווח קיימת ללא קשר לשאלת אם קיימת חבלה אם לאו. אך דומה שניתן להבין את דבריה של רודינה כסיבה נוספת לא דיווחה בשלב זה, מעבר לסתיבה בדבר מסיבות يوم ההולדת. יש להבין כי עדותה הראשונה הייתה קצרה ונתקנה ביום שישי לפני חוקר תורן ודומה שלא ירדו עמה לפרטים מלאים. כך למשל קיימת בעודות זו בעית זמינים בין מועד הבדיקה לבקשת המשפחה (שהיתה ביום רביעי) לבין הדיווח שהיה ביום שישי ולקורא שאינו בקיא בפרטים נראה הדבר שמדובר באותו יום (ראו נ/1 בש' 7-6). לאור כך, איינני סבור שמדובר בסטייה היורדת לשורשם של דברים. אפשר שמדובר בדיווח מהיר לפני חוקר תורן ואפשר שמדובר בהסביר חלקו. יש לזכור כי עדותה של רודינה הייתה אמינה בעניינו וגם על רקע זה יש לבחון את משמעותן של סטיות אלו. איינני "מניח את המבוקש" אלא מעמיד דברים בפרטויות נוכחות שחיי "ניסיון החיים מלמד", כי גם עדות שיש בה הودעה שמוסר בחקירתו, שכן "אם העדות בבית המשפט בשלמותה נראה אמינה, אין עוד משקל" ובית המשפט לבין בין מה שאמור העד בשלבים השונים של חקירתו המשפטית" (ע"פ 117/81 יוסף בן חמו נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 57, 61 (1982)... (ע"פ 11/3578 צבי סטרוק נ' מדינת ישראל (13.8.12)).

29. אל מול האמון שנתיית בעודותה של רודינה, עדותו של הנאשם עשתה עלי רושם בלתי מהימן, ובכל מקרה לא היה בה להוות משקל נגד לעודותה של רודינה יותר הראות התומכות בה, ولو ברמת הטלת ספק סביר. עדותה הייתה מצומצמת, נתולת פרטים ובעיקר נתולת "להט". עם זאת, היהות ואין בני האדם עשויים "עור אחד" ואפשר שאדם ישמע בלתי משכנע וחסר להט ועדין עדותה תהא אמת, לא אתן לכך משקל ממשי. עם זאת, אצין כי מצפיה בעימות שנערך בין הנאשם לרודינה קשה שלא להתרשם מאותות האמת שבעודותה של רודינה אל מול חוסר

האמינות העולה מדבריו של הנאשם (ודוק: מובן שההתנהוגותה של רודינה בעימות אינה חיזוק לעדותה בבית המשפט שהרי אין אדם מחזק את עצמו וכוונתי לדברים שיש להסיק מההתנהוגות הנאשם בלבד בעת העימות). כאן המוקם לצין כי נתתי דעתך לעובדה שהנאשם היה אזוק בעת העימות ובוואדי ח'ש אי עניות וnochitot (ואציג במאמר מוסגר כי ספק רב אם הייתה הצדקה לאזוק אותו בעת העימות). עם זאת, גם כאשר מבאים בחשבון פרט זה, קשה לראות את דבריו של הנאשם כמשכנעים. הנאשם בשלבים רבים משפיל ראשו מטה והוא מטעמת כמעט עם רודינה. דקנות ארוכות הוא מחזק בגרסה לאיונית ומצוצמת לפיה לא היכה את א.ס, אך לא ניכר בדבריו שמדובר במני שמלילים עליו עלילת שוא זדוןית ושקרית. כך, למשל כאשר מוטח בו שרודינה טענת שראתה אותו מכיה באגروف את א.ס השיב "לא" בלבד (בעמ' 4) עד כי החקירה שאלת אותו "מה לא?". התשובה הלאיונית והאופן בו ניתנה מקשה ליתן אמון בדבריו. תשובותיו אין נראות משכנעות והוא אינו נראה כמו שנעשה לו עול נוראי על לא עול בכספי. אכן, בהמשך הנאשם היה אקטיבי יותר, ואולם עדין אין להתעלם מהתנהוגות בשלבים המוקדמים יותר של העימות.

30. לכך יש להוסיף כי גרסתו של הנאשם היא שהוא הבחן בסימן כבר בבוקר עת טיפול בא.ס ואף הפנה תשומת לבה של רודינה לכך (בעמ' 53). לאור כך, מצופה היה שהנאשם יטיח בה עובדה זו בעת העימות, שכן אם אכן מדובר בגרסהאמת היא מחלישה, אם לא מעבר לכך, את גרסתה של רודינה ואת האפשרות שהנאשם גرم לחבלה שעל פניו של א.ס. ואולם לכל אורך העימות לא שאל הנאשם שאלה מתבקשת זו. לשאלתי הסביר שהיה בהלם במהלך העימות. אני מוקן להסכים שמדובר במעמד מליח' ולא קל, ואולם עדין מצופה היה מהנאשם להטיח ברודינה פרט חשוב זה, בוודאי אשר מדובר בעימות שחייב קיצור. יצוין כי אף הסנגור לא שאל את רודינה שאלה זו ודומה שיש לראות בהימנעוז צפוגמת באמונותה של הגרסה, שכן "במסגרת חקירה שכונגד מחויב הצד היריב לחזור את העד בכל נקודה שלחלוקת ואי הסכמה, על-מנת לתת לעד הזדמנות "להגן" על גרסתו, ולאפשר לבית המשפט להתרשם מהאופן בו יעשה הדבר" (ע"פ 4609/14 **נתנאל צורדרקר בטע נ' מדינת ישראל** (1.3.15)).

31. נושא זה מתכתב بصورة ישירה עם שאלת הסביר והאפשרות שרודינה אינה אומרתאמת. צייתי לעיל כי ניתן לראות מנייע אפשרי (גם אם דחוק) בהתנהוגותה של רודינה, אם אכן סימני החבלה היו כבר בבוקר והנאשם הראה לה אותם. במצב דברים זה, ניתן (לפחות באופן תיאורטי) לזהות מנייע אפשרי לעלייה הקשור בכך שרודינה ביקש למנוע מהחיש להיות מופנה אליה (אף אם לא פגעה בא.ס). לאור כך קיימת חשיבות לשאלת האם אכן נותר ספק סביר ביחס לאפשרות שהנאשם הראה מיזמתו לרודינה שקיימות על פניו של א.ס חבלות. הראייתי לעיל כי זו כך היה הדבר, מצופה היה מהנאשם שיטיח עובדה חשובה זו ברודינה בעת העימות אך הוא לא עשה כן. כמו כן אף בחקירה הנגידית בבית המשפט לא הוטח בה הדבר והוא לא נשאלת כלל על נושא זה. לאור כך, ובשים לב לאופן בו התרשםתי מעדותה של רודינה אל מול עדותו של הנאשם, אני נוטן כל אמון בגרסה זו ואני קובע שהנאשם לא הראה לרודינה כל חבלה על פניו של א.ס. במצב זה, ברי שנשלל ההגיון תחת המנייע האפשרי שהוצע לעיל, שכן אם הנאשם לא הראה לרודינה חבלה כלשהי על פניו של א.ס בעת שהיא באחריותם, ממילא שלא היה לה ממה לחושש שהחיש יפול דואק עליה. לאור כך, אני סבור שמניע זה הוא סביר ولو באופן דחוק.

32. לא הצלמתי מכך שהנאשם טוען שהראה את החבלה לאחות נוהה כבר בשעה 8.00 בלילה. הנאשם טוען כך בחקירותיו במשטרת וכן בבית המשפט. האחות נוהה מצדה לא שלה אפשרות שהנאשם הוא שהביא לדיעתה את דבר קיומה של החבלה וציינה ביחס לאפשרות זו "לא זוכרת. יכול להיות". עם זאת, אני סבור שאף בכך יש לשנות

את מסקנתי לפיה הנאשם לא הראה לרודינה את החבלה קודם לכן שהוא בלבד בחדרו של א.ס. ראשית, האחות נוהא לא אישרה פרט זה. עדותה בבית המשפט ניתנה אחד עשר חודשים לאחר האירוע וראוי לבסס ממצאים על בסיס ראיות ברורות מיום האירוע ולא על בסיס אמירות הסנסיות כגון "לא זוכרת. יכול להיות" שנגה לאחר האירוע. תשומת הלב למשל לתשובה בבית המשפט כי היא צילמה את ת/2 ביום 20.1.16 וכיום ברור לנו שתמונה זו צולמה רק ביום 21.1.16 על ידי אשתו של א.ס. מכך ניתן להבין כי תשובות הניננות במרקח של שנגה מהאירוע אין תמיד מדיוקות וראוי להתבסס על ראיות אוננטיות ממועד האירוע והכל כאשר העדה מודה שאינה זוכרת.

33. ביום האירוע נפתח דוח חריג רק בשעה 11.30 לאחר שאותו של א.ס הפנתה תשומת לבה של נוהא לחבלה. נוהא העידה כי מיד לאחר שאשתו של א.ס הראתה לה את החבלה היא פנתה לאח האחראי וביקשה הנחיות. הדעת ניתנת שלו הייתה מבחינה בחבלה קודם (כלומר אם הנאשם היה מפנה אותה לחבלה) היא הייתה עורכת בירור כבר קודם לכן, מספר שעות לפני הגעת אשתו של א.ס. התנהגותה מיד לאחר שאשתו של א.ס דיווחה לה על החבלה, מעידה כי ידעה על כך לראשונה רק בשלב זה. אינני מוציא מכלל אפשרות שנוהא ידעה על כך קודם לא פעללה על פי נוהל העבודה עד אשר אשתו של א.ס התלוננה שאז "NALZAH" לפעול על פי הפרוטוקול. ואולם, אם כך היה הדבר, מצופה שהסנגור היה מצב את הדברים בצורה יותר קשה מאשר אפשרות זו במפורש ואף נוון לה הזדמנות להתמודד עם אפשרות זו ולא מסתפק באמירה מהוססת כגון "לא זוכרת. יכול להיות". לאור כך, אינני מקבל אפשרות סבירה שהנאשם הפנה תשומת לבה של נוהא לחבלה לפני השעה 11.30 וממילא שאיני סבור שיש בכך לשנות את מסקנתי לפיה לא הייתה על פניו של א.ס חבלה לפני תחילת הטיפול בו בחדרו בבוקר.

34. סיכום הדברים שפורטו עד כאן מביאני לכל מסקנה לפיה המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם אכן היכה את א.ס במכה עם ידו בעבר פניו. אכן, כפי שצוו לעיל, ראיות המאשימה נשענות בעיקר על עדות יחידה של עדת ראייה. מצב זה אינו רצוי לצורך הכרעה בבית המשפט פלילי בשל השלכותיו מרחיקות הלכת על חייו של הנאשם (ע"פ 5019/2019 **דביר חילווה נ' מדינת ישראל** (20.8.13)). עם זאת, לעיתים אין מנוס מהכרעה על בסיס מערכת ראייתית מסווג זה, בעיקר במקרים שהזוהה מצב הריאות האופייני בהם, כגון עבירות אלימות המבוצעות תוך התא המשפחתית, או עבירות מן המבוצעות בחדרי חדרים. עניינו דומה, שכן מדובר בעבירות בהן הקורבן אינו מסוגל לתאר את שנעשה בו ולרוב עבירות לפני חסרי ישע בbatis אבות יתגלו בשל כך שאחד מעובדי המקומם הבוחן במעשה ודיווח על אודוטו (רק לעיתים נדירות האירוע מצולם ואז מדובר במערכת ראייתית אחרת). לאור כך אין תמה שזו תמונה הריאות בפניהם ובשל החשיבות שבחשיפת עבירות כגון אלו וההבנה שלרוב הן מתגלינה לאחר דיווח של אחד העובדים, אין להירגע מפני הכרעה על בסיס ראיית זה.

35. עם זאת, אין לשוכח כי "עדות יחידה היא אכן מצב המחייב זירות מיוחדת" (ע"פ 4111/14 **زيد קורד נ' מדינת ישראל** (20.8.15)). גם שתפקיד קביעת ערכאה של עדות מוטל על השופט הדיון בתיק (סעיף 53 לפקודת הראיות) ומטרת הדברים שהשופטים מיומנים בתפקיד זה, מלאכת בוחנות כלויות ולבד אינה מלאכה פשוטה והסתמכות על עדותו של עד יחיד מחייבת لكن זירות רבה. לעניין זה יפים הדברים שנאמרו בע"פ 509/76 **ציס נ' מדינת ישראל**, פ"ד לא(3), 733, 736-735 (1977):

"השופט ישקו את ערכאה של העדות היחידה שבע עיניהם, מעלה ומ עבר לזרירות הרבה
שלה הוא נדרש כרגיל [...] על השופט לנתח את העדות ולתת את דעתו על הסתיירות

והפגמים שהוא מגלת בה. מצא כאלה ואף על פי-כן הגיע למסקנה שיעיקר הדברים הםאמת, עליו להבהיר את שיקוליו ולהסביר כיצד הגרסה מתישבת עם אותן תוצאות ואי-דוקום".

36. כאמור לעיל, עדותה של רודינה הייתה אמונה עלי והתרשםתי ממנה לחיבב. התרשםתי שהיא אינה מבקשת להרעד לנאים וכי מעמד העדות היה קשה עליה ולא בלב כל היא דיווחה על עבירה שביצעה חברה לעובודה. קבעתי עוד שלא נמצא סביר והגינוי שיכל להסביר מדוע תשקר רודינה ותפליל לחינם את הנאים. הגם שהנאשס לא הצבע על מניע אפשרי (ומובן שאין הדבר נזקף לחובתו) ניסיתי להעלות מיזמתி מניע אפשרי ולאחר דין שלawyti אפשרות סבירה שכך היה. עם זאת, עדותה של רודינה לא הייתה חפה מטעים לרבות בשאלת השהייה בדיווח. הראייתי לעיל כי לקשיים אלו נמצאו תשובות ראויות ולא היה בהם לשנות את עדותי בדבר האמון שראוי לתת לעדות זו. וכך יש להוסיף את התרשםותי השונה מהנאשס כפי שפורט לעיל. עוד יש להוסיף את החבלה שנמצאה על פניו של א.ס אשר מתישבת היטב עם עדותה של רודינה. אכן, רודינה דיווחה רק לאחר שהחבלה הייתה גלויה (כלומר לאחר הופעת שפכי הדם) ובמובן זה החבלה לא מחזקת את עדותה, ואולם לא ניתן להתעלם מהעובדת שעלה פניו של א.ס חבלה שמקורה בחבטה שיכולה הייתה להיגרם מכף ידו של אדם וכי לא קיבלתי את גרסת הנאים כי הראה את החבלה לרודינה כבר בשבועות הבוקר.

37. שילוב עדותה האמונה של רודינה עם היעדרו של מניע אפשרי, אל מול חוסר האמון שרחשתי לעדותו של הנאים, מבאים לככל מסקנה לפיה הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשס אכן תקף את א.ס בכך שהיכה אותו בפניו באמצעות כף ידו. כאן המקום להציג כי איןני קובל שעדותה של רודינה הייתה "רק" עדיפה בעיני, אלא יש להבין את קביעתי כך שלאחר שבחןתי את שתי העדויות (רודינה והנאשס) אל מול יתר הראיות, שוכנעתי ברמה שלא הותירהibi ספק סביר, כי הנאים אכן היכה את א.ס כפי שתיארה רודינה. ראו:

כאשר בית המשפט דין נאשס במצב שבו כל מה שיש לפני הוא גרסת עד מול גרסת הנאים - על בית המשפט לא לשאול את עצמו לצרכי הרשעה מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד, או הנאים, אלא לשאול עצמו האם מהימנות גרסתו של העד - עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאים עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באש灭מו של הנאים.(ע"פ 09/2019 דבר חילוה נ' מדינת ישראל (13.8.20.13)).

38. לעניין קיומו של ספק אציג כי בהתאם לפסיקה, לצורך זיכוי חרף קיומן של ראיות ממשיות המבוססות מסקנה מרשותה, יש לדרש שמדובר בהספק סביר. על הספק הסביר להישען על תשתיית עובדתית כלשהי, שנitin לבסס עליה את סבירותו, שהרוי "בכל משפט פלילי, ניתן לעורר כל צלו של ספק רחוק ותיאורתי, ואם בית-המשפט יזכה את העומד לדין בכל עת שיתעורר ספק כזה, לא יוכל הוא למלא את תפקידו בהענשת ערביינים ובהרטעתם" (ע"פ 3/2006.1.16. (16.1.2006). וכן "הדרישה כי הספק יהיה סביר ולא ספק כלשהו היא א' 9216/03 אלרץ נ' מדינת ישראל"). ואכן, "הדרישה כי הספק יהיה סביר ולא ספק כלשהו היא א' 9216/03 אלרץ נ' מדינת ישראל". ואכן, על הספק הסביר להיות רציני, הגיוני ובעל אחיזה מושנית בנסיבות. לא כל השערה או אפשרות רחוקה יקימו ספק שיש בו כדי להצדיק פטור מאחריות. נדרשת סבירות לקיומו של ספק,

המשליצה על משמעותו, רצינותו ומשמעותו". (ע"פ 6295/05 **וקני נ' מדינת ישראל**, פיסקה 48 (25.1.2007)).

כאמור, לא קיים לבני במקורה זה ספק סביר שעדותה של רודינה שקרית וכי היא לא הבחינה בנאש מכה את א.ס.

39. ודוק: לאור קביעתו של ד"ר קוגל בדבר עצמת המכה, לא אקבע שמדובר היה באגרוף ובוואדי שלא חזק. אין בכך להביא למסקנה שעדותה של רודינה אינה נכונה וזאת מהニומיוקים שפורטו לעיל. יש בכך משומם הכרה במגבלות הטבע האנושי להבחן בשבריר שנייה בדיקיות כגון מכף יד קופוצה, או פתוחה חלקית ובאייזו זווית פגשה כף היד את פניו של הקורבן. אלו דקויות שלא ניתן לצפות מהם לבו וכן מצויה התשובה לפער בין העדות לקביעות המומחה. עם זאת, הנאשם כMOVן זכאי להונאות מכל ספק ועל כן הזיהירות הנדרשת בהליך פלילי מביאה למסקנה שיש לקבוע שמדובר היה במקרה באמצעות כף היד שגרמה לחבלה כאמור בתמונה ובמסמכים. ביחס לקשר הסיבתי בין המכה לחבלה, הרי שהדברים ברורים. מדובר בתוצאה סבירה והגיונית לחבלה מסווג זה. צורת החבלה ומיקום שטפי הדם מתאימים היטב עם מכף מצבעות אדם ואף בכך יש להוסיף לקשר הסיבתי שבין המכה שראתה רודינה לחבלה שהופיעה בהמשך.

40. בכתב האישום יוכהה לנאש עבירה לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין. הנאשם לא חלק על כך שמדובר בחסר שיע ואכן ברוי שמצוות של א.ס כפי שמשתתקף מהראיות שהובאו מקיימם את הגדרת המונח. כמו כן אין מחלוקת שהנאש היה אחראי על א.ס בעת האירוע בהתאם להגדרת המונח בסעיף 368א' לחוק העונשין ("מי שעליו האחריות ... לבריאותו...שלומו .. של חסר יש - מכוח ...חוזה מפורש או מכללא...") והנאש לא טען אחרת. כן ברור שהחבלה של פניו של הנאשם היא חבלה של ממש (ע"פ 11/1976 **שמעאל ויספיש נ' מדינת ישראל** (21.11.11)). כן הוכח כאמור קשר סיבתי בין המכה לחבלה וזאת מעבר לכל ספק סביר.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשים את הנאשם בעבירה שיוכסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ח, 02 אוקטובר 2017, במעמד

הצדדים.